

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

AMY EWING

BIJUTERIA

1

Astăzi este ultima zi în care mă numesc Violet Lasting.

Străzile din *Mlaștină* sunt liniștite la această oră a dimineții. Nu se aud decât copitele unui măgar și clinchetul sticlelor de lapte aflate în căruța care tocmai trece pe stradă. Mă ridic din pat și îmi pun halatul de baie peste cămașa de noapte. Este un halat bleumarin, ros în coate, pe care îl am de la mama. Cândva, înotam în el. Mâncile îmi treceau de vârful degetelor, iar tivul mătura podeaua. În ultimii ani, am mai crescut – acum îmi vine și mie bine, la fel cum îi venea și ei. Îl ador. Este unul dintre puținele lucruri pe care am primit permisiunea să le iau cu mine la Southgate. Am avut noroc că mi-am putut aduce și atât. Celelalte internate au reguli mai stricte în ceea ce privește obiectele personale; la centrul din Northgate, de exemplu, sunt interzise.

Îmi lipsesc obrazul de barele din fier forjat de la fereastră – acestea sunt arcuite și răsucite în formă de trandafir, ca și când un model frumos ar putea ascunde realitatea.

Străzile nepavate ale *Mlaștinii* sunt inundate de lumina aurie a dimineții; mai că îmi vine să cred că au un aer regal. Ele au dat numele cartierului – bogații orașului au luat toată piatra, tot betonul și asfaltul, iar *aici* a rămas doar un strat gros de noroi, din care răzbate un miros de sare și sulf.

Simt fluturi în stomac. Azi este prima oară în ultimii patru ani când îmi voi revedea familia. Pe mama, pe Ochre și pe micuța Hazel. Cred că a mai crescut. Mă întreb dacă ei își doresc această întâlnire,

dacă nu mă vor privi ca pe o străină. Oare m-am schimbat mult de atunci? Nu sunt convinsă că îmi mai amintesc cum eram. Dacă nu mă vor recunoaște?

Simt cum un val de neliniște mă cuprinde în timp ce soarele se ridică încet deasupra Marelui Zid, care împrejmuește *Orașul Singuratic* și se zărește în depărtare. Acesta ne protejează de valurile învolburate ale oceanului. Îmi plac mai mult răsăriturile decât apusurile. E ceva nemaipomenit să vezi cum lumea se trezește la viață într-o explozie de culori. Îți dă speranță. Mă bucur că sunt martoră și la acest răsărit de soare – fâșii roz și de culoarea lavandei, care se împletesc cu dungi roșii și aurii. Mă întreb dacă voi mai avea ocazia să privesc răsăritul soarelui odată cu noua mea viață din *Bijuterie*.

Uneori, îmi doresc să nu fi fost un surogat.

Când Patience vine după mine, stau ghemuită pe pat, în halatul de baie, și încerc să îmi întipăresc în minte camera. Nu e cine știe ce, doar un pat mic, o debara și o comodă din lemn scorojit. Violoncelul meu zace proptit într-un colț. Pe comodă se află o vază cu flori, care vor fi schimbate din două în două zile, o perie de păr, un pieptăn, câteva panglici pentru păr și un lanț vechi pe care atârnă verigheta tatei. Mama a insistat să-l iau cu mine după ce doctorii mi-au pus diagnosticul și înainte ca soldații să vină să mă ia.

Mă întreb dacă i-a simțit lipsa în tot acest timp. Mă întreb dacă i-a fost dor de mine, așa cum mi-a fost mie dor de ea. Simt un gol în stomac.

Camera nu a suferit prea multe schimbări de când am venit aici, acum patru ani. Nu există nici oglindă, nici poze. Oglinzile nu sunt permise în internate. Singurul obiect în plus este violoncelul, care nici măcar nu e al meu, ci al internatului Southgate. Mă întreb cine îl va folosi după plecarea mea. Pare ciudat, dar oricât de posomorâtă și de impersonală ar fi fost încăperea asta, cred că îmi va lipsi.

– Cum te simți, draga mea? mă întreabă Patience.

Întotdeauna folosește apelative precum „draga mea“, „scumpo“ sau „mielușel“, ca și când i-ar fi teamă să pronunțe numele noastre adevărate. Poate că nu vrea să se implice emoțional. Patience este îngrijitoare-șefă la Southgate de multă vreme. Probabil că a văzut sute de fete care au ocupat această cameră.

– Mă simt bine, mint eu.

Nu are rost să îi spun cum mă simt cu adevărat – cum mă trec furnicături prin tot corpul și o greutate îmi apasă sufletul.

Ea mă măsoară din priviri și își țuguie buzele. Patience este o femeie rotofeie, cu părul castaniu, presărat cu șuvițe argintii. Chipul ei este atât de expresiv, încât intuiesc ce va spune, chiar înainte să deschidă gura.

– Ești sigură că așa vrei să mergi îmbrăcată?

Încuviințez din cap, frământând materialul moale al halatului între degetul mare și arătător, și mă dau repede jos din pat. Există și avantaje atunci când ești un surogat. Putem să ne îmbrăcăm cum vrem, să mâncăm ce poftim și să dormim până târziu la sfârșit de săptămână. Mi se oferă o educație bună. Primim mâncare proaspătă și apă, avem mereu curent electric și nu trebuie să muncim. Nu știm ce este sărăcia, iar îngrijitoarele ne spun că vom avea și mai multe odată ce vom locui în *Bijuterie*.

În afară de libertate. Însă nu se vorbește niciodată despre asta.

Patience iese din cameră, iar eu o urmez. Coridoarele internatului Southgate sunt placate cu lemn de tec și de trandafir, iar operele de artă agățate pe pereți sunt doar niște mângăleli colorate care nu reprezintă nimic real. Toate ușile seamănă, însă știu spre care ne îndreptăm. Patience te trezește doar dacă ai programare la doctor, dacă este vreo urgență sau dacă este Ziua Judecării tale. La acest etaj mai locuiește o singură fată, care va merge mâine la licitație. Este cea mai bună prietenă a mea, Raven.

Ușa camerei ei este deschisă, iar Raven este deja îmbrăcată. Poartă o pereche de pantaloni cafenii cu talie înaltă și o bluză albă

cu decolteu în V. Nu pot să spun dacă este mai frumoasă decât mine, deoarece nu m-am privit într-o oglindă de patru ani. Dar pot spune că este una dintre cele mai frumoase surogate de la Southgate. Amândouă avem părul negru, însă al ei este drept, lucios, tuns scurt, în timp ce al meu cade ondulat pe spate. Are tenul măsliniu, ochii migdalați, aproape la fel de negri ca și părul, iar fața este perfect ovală. Este mai înaltă decât mine, iar asta înseamnă ceva. Spre deosebire de ea, am pielea albă ca laptele, care contrastează puternic cu nuanța părului meu, și ochii violeți. N-am nevoie de oglindă ca să știu asta. Am fost botezată după culoarea ochilor mei.

– E o zi mare, hm? îmi zice Raven, ieșind pe coridor ca să ni se alăture. Așa ai de gând să mergi îmbrăcată?

Nu iau în seamă cea de-a doua întrebare a ei.

– Mâine va fi o zi și mai importantă.

– Mda, dar mâine nu ne vom putea alege ținutele. Sau în ziua următoare. Sau... ei bine, niciodată. (Își dă părul după urechi.) Sper că persoana care mă va cumpăra mă va lăsa să port pantaloni.

– Eu nu mi-aș face prea mari speranțe în locul tău, draga mea, zice Patience.

Și eu sunt de aceeași părere. *Bijuteria* nu pare să fie locul unde femeile poartă pantaloni, asta dacă nu cumva sunt servitoare și lucrează în locuri ferite de ochii celorlalți. Chiar dacă vom fi vândute unui negustor din *Bancă*, probabil că ținuta obligatorie va fi tot rochia.

Orașul Singuratic este împărțit în cinci diviziuni, fiecare împrejmuțată de un zid. Toate, cu excepția *Mlaștinii*, poartă un nume legat de ocupația locuitorilor lor. *Mlaștina* este diviziunea mărginașă, cea mai săracă. Aici nu există industrie. Este mai mult un loc care îi găzduiește pe cei care muncesc în celelalte diviziuni. Cea de-a patra diviziune este *Ferma*, de unde provine toată mâncarea. Apoi *Fumul*, unde se află fabricile. Cea de-a doua diviziune se numește *Banca*, pentru că aici se află magazinele

regustorilor. Apoi mai este diviziunea-nucleu sau *Bijuteria*. Aceasta reprezintă inima orașului. Acolo trăiesc familiile nobile. Și acolo voi locui împreună cu Raven începând de poimâine.

Coborâm scările largi din lemn în urma lui Patience. Mirosurile din bucătărie se insinuează pe scări în sus: pâine proaspătă și scorișoară. Îmi aduc aminte de vremurile în care mama cocea chifle de ziua mea, un lux pe care adesea nu ni-l permiteam. Acum pot să le mănânc oricând am poftă, însă nu au același gust.

Trecem pe lângă o sală de clasă – ușa este deschisă, iar eu zăbovesc o clipă ca să privesc înăuntru. Fetele sunt mai mici, n-au mai mult de unsprezece sau doisprezece ani. Sunt nou-venite. Așa cum am fost și eu cândva. Pe vremea când „har“ nu era decât un cuvânt, înainte să mi se explice faptul că sunt specială, la fel ca toate fetele de la Southgate, și că datorită unei ciudățenii a naturii putem salva nobilimea.

Fetele stau la pupitre și au alături câte o găleată mică și o batistă frumos împăturită. Dinaintea fiecăreia sunt înșirate cinci cuburi roșii. O îngrijitoare stă la un birou mare și notează ceva – în spatele ei, pe tablă, se află scris cuvântul „verde“. Fetelor le este testat primul har, „culoarea“. Zâmbesc și tresar când îmi amintesc de câte ori am dat acest test. O privesc pe fata care se află cel mai aproape de mine și învârte un cub în timp ce îmi imaginez cum fac același lucru.

„O dată ca să îl vezi așa cum e. De două ori ca să ți-l imaginezi. De trei ori ca să îl supui voinței tale.“

Fuioare verzi încep să se împrăștie din locul în care ea a atins cubul cu degetele, răspândindu-se pe suprafața roșie ca niște vene. Fata strânge din ochi, concentrându-se și încercând să lupte împotriva durerii. Dacă va mai rezista câteva secunde, știu că va reuși. Însă durerea o doboară, iar ea țipă și scapă cubul din mâini. Roșul câștigă în fața verdelui. Fata apucă găleata și scuipă în ea un amestec de sânge și salivă. Din nas i se prelinge un firicel de sânge, iar ea îl șterge cu batista.

Respectul
Oftez. Primul har este cel mai ușor dintre cele trei, însă ea n-a reușit să schimbe decât două cuburi. O așteaptă o zi lungă.

– Violet! mă strigă Raven, iar eu mă grăbesc să o ajung din urmă.

Sala de mese este doar pe jumătate plină – majoritatea fetelor se află deja în clasă. Când Raven și cu mine intrăm, toate discuțiile încetează, lingurile și cănilile sunt lăsate din mână, iar fetele se ridică în picioare, își încrucișează două degete de la mâna dreaptă și le duc în dreptul inimii. Este o tradiție de Ziua Judecării ca surogatele care vor fi scoase la licitație să fie salutate. Și eu am făcut gestul în fiecare an, însă acum am un sentiment ciudat, având în vedere faptul că atenția este îndreptată asupra mea. Am un nod în gât, iar ochii îmi sunt împăienjeniți de lacrimi. Raven este și ea încordată. Multe dintre fetele care ne salută acum vor fi scoase la licitație mâine.

Ne așezăm, ca de obicei, la masa noastră din colț, de lângă fereastră. Îmi mușc buza, realizând că, peste foarte puțin timp, aceasta nu va mai fi „masa noastră“. Este pentru ultima oară când voi lua micul dejun la Southgate. Mâine, mă voi afla în tren.

După noi, se așază și celelalte fete și își continuă conversația, dar în șoaptă.

– Știu că este un semn de respect, însă nu îmi place că mă aflu în situația asta, bombăne Raven.

O îngrijitoare tânără, pe numele ei Mercy, vine grăbită spre noi cu un vas din argint plin cu cafea.

– Baftă mâine, zice ea cu timiditate în glas.

Abia reușesc să schițez un zâmbet, în timp ce Raven nu zice nimic. Mercy se îmbujorează ușor.

– Ce doriți la micul dejun?

– Două ouă ochiuri, crochete de cartofi, pâine prăjită cu unt și gem de căpșuni, bacon, bine prăjit, dar nu ars.

Raven înșiră repede lista, ca și când ar vrea să o pună în dificultate pe Mercy. Probabil că va reuși. Raven adoră să îi tachineze pe oameni, mai ales atunci când este nervoasă.

Mercy zâmbește și dă din cap că a înțeles.

- Iar tu, Violet?
Respect pentru oameni și cărți

- Salată de fructe.

Mercy se duce în bucătărie.

- Chiar ai de gând să mănânci tot ce ai cerut? o întreb pe Raven. Eu am impresia că mi s-a micșorat stomacul peste noapte.

- Îți faci prea multe griji, zice ea, punându-și în cafea două lingurițe pline ochi cu zahăr. O să faci ulcer, pe cuvânt de onoare.

În timp ce iau o gură de cafea, le privesc pe celelalte fete din sala de mese. În special pe cele care urmează să participe la licitație. Unele dintre ele arată așa cum mă simt eu, ca și când ar prefera să se vâre în pat și să se ascundă sub plapumă, însă altele sporovăiesc entuziasmte. Nu le-am înțeles niciodată pe acestea, pe cele care le cred pe îngrijitoare când le spun cât de importante suntem, cum ducem mai departe o tradiție lungă și nobilă. Am întrebat-o odată pe Patience de ce nu ne putem întoarce acasă după ce naștem, iar ea mi-a răspuns: „Sunteți prea prețioase pentru nobili. Vor să aibă grijă de voi pentru tot restul vieții voastre. Nu-i așa că-i minunat? Sunt atât de generoși!“

I-am spus că prefer să mă întorc la familia mea decât să mă bucur de generozitatea cuiva. Lui Patience nu prea i-a plăcut răspunsul meu.

O fată mai mică decât mine, cu fața ca de șoarece, care stă la masa alăturată, scoate brusc un țipăt de durere și de uimire când apa din paharul ei se transformă în gheață. Scapă apoi vasul din mână, iar acesta se sparge când atinge pardoseala. Sângele începe să îi curgă din nas. Fata înșfacă un șervețel și dă buzna afară pe ușă, urmată de o îngrijitoare care ține în mână un fâraș.

- Mă bucur că nu mi se mai întâmplă asta, spune Raven.

Când începi să înveți cum să-ți folosești harurile, e greu să le ții sub control, iar durerea este de fiecare dată mai rea decât te aștepti. Prima oară când am scuipat sânge, am crezut că voi muri. După un an și ceva nu mai simți durere. Acum, îmi curge doar sânge din nas din când în când.

Respect

Îți mai amintești când am transformat în albastru un coș plin cu căpșuni? zice Raven, cât pe ce să izbucnească în râs.

Mă simt stânjenită acum când îmi aduc aminte. La început a fost amuzant, însă Raven nu se putea opri: tot ce atingea devenea albastru. Și așa a ținut-o o zi întreagă. S-a îmbolnăvit atât de tare, încât doctorii au fost nevoiți să o izoleze de restul fetelor.

Mă uit la Raven, care își toarnă liniștită lapte în cafea, și mă întreb cum voi putea trăi fără ea.

– Ai aflat numărul lotului tău? o întreb.

Se aude un clinchet când prietena mea atinge cana cu lingura, deoarece mâna îi tremură preț de o secundă.

– Da.

E o întrebare stupidă; toate am aflat aseară numărul lotului din care facem parte. Dar eu vreau să știu care este al lui Raven. Vreau să aflu cât timp o voi mai putea vedea pe cea mai bună prietenă a mea.

– Și?

– Lotul 192. Tu?

– 197, zic eu expirând rapid.

Raven rânjește.

– Se pare că suntem marfă de calitate.

La fiecare licitație se prezintă un număr de surogate. Toate primesc un calificativ. Ultimele zece, care urmează a fi licitate, sunt considerate de calitate superioară, fiind, prin urmare, și cele mai căutate. Anul acesta va participa la licitație cel mai mare număr de surogate din istoria recentă: 200.

Pe mine nu prea mă interesează calificativul primit. Prefer să mă alătur unei familii plăcute decât uneia bogate. Asta nu înseamnă că Raven și cu mine vom rămâne împreună până la sfârșit.

În sala de mese se așterne tăcerea când intră alte trei fete. Raven și cu mine ne ridicăm în picioare ca să le salutăm pe cele care ni se vor alătura în tren mâine. Două dintre ele se îndreaptă către masa

de sub candelabru, în vreme ce o fată minionă, blondă și cu ochi mari, albaștri se apropie de noi cu pași săltăreți.

– 'Neața, fetelor! ne salută Lily cu entuziasm, aruncându-se într-unul dintre fotoliile de pluș, cu o revistă mondenă în mână. Nu sunteți entuziasmate? Eu abia aștept! Măine avem șansa să vedem *Bijuteria*. Vă dați seama?

Îmi place de Lily, în ciuda entuziasmului ei debordant și a faptului că se încadrează în categoria fetelor pe care, pur și simplu, nu le înțeleg. Provine dintr-o familie dezorganizată din *Mlaștină*. Tatăl ei o bătea adesea, iar mama ei era alcoolică. Faptul că a fost aleasă surogat a reprezentat un lucru bun pentru ea.

– Cu siguranță va fi o schimbare care ne va scoate din rutină, zice Raven pe un ton sec.

– Nu-i așa?

Lily nu sesizează niciodată sarcasmul.

– Te duci acasă azi? o întreb.

Nu cred că Lily dorește să își revadă familia.

– Patience mi-a spus că nu sunt obligată, dar aș dori s-o văd pe mama, zice Lily. Mi-a mai spus că voi fi escortată de soldați, pentru ca tata să nu îmi poată face rău.

Lily zâmbește larg, iar eu o compătimeesc.

– Ai aflat numărul lotului tău? o întreb.

– Ăă, da. 53, vă vine să credeți? Din 200! Probabil că voi ajunge la familia vreunui negustor din *Bancă*.

În fiecare an, *Casa Regală* permite doar anumitor familii din *Bancă* să participe la licitație, iar acestea își pot manifesta interesul doar pentru surogatele cu un calificativ mai mic. Cei din *Bancă* nu au nevoie de surogate așa cum au nevoie cei de viță nobilă – femeile din *Bancă* pot da naștere propriilor copii. Pentru ele, noi nu suntem decât un simbol al statului.

– Voi ce număr de lot aveți?

– 192, spune Raven.

– 197, îi răspund și eu.

Respectu Eram sigură! Eram sigură că veți obține calificative foarte bune. Vai, ce vă invidiez!

Mercy se apropie cu micul dejun.

– Bună dimineța, Lily. Baftă mâine!

– Mulțumesc, Mercy.

Lily îi zâmbește.

– Oh, îmi poți aduce niște clătite cu coacăze? Și un suc de grepfrut? Și un mango tăiat felii?

Mercy aprobă dând ușor din cap.

– Așa ai de gând să mergi îmbrăcată? mă întrebă Lily vădit îngrijorată.

– Da, răspund eu exasperată. Așa am de gând să merg îmbrăcată. Este îmbrăcămintea mea preferată și, din moment ce este ultima oară când îmi pot alege ținuta, vreau să port asta, pentru că îmi place și pentru că este a mea. Puțin îmi pasă cum arăt.

Raven își ascunde zâmbetul, umplându-și gura cu ouă și crochete de cartofi. Lily pare ușor nedumerită pentru o clipă, dar își revine.

– Ați auzit despre Principesa Electoare?

Se uită la noi cu o privire întrebătoare, însă Raven pare foarte concentrată la mâncare, iar eu n-am fost niciodată prea interesată de politica din *Bijuterie*. Unele dintre fete însă urmăresc toate bârfele.

– Nu, răspund eu politico, luând cu furculița o bucată de pepene galben.

Lily pune revista pe masă. Chipul tânăr al Principesei Electoare ne privește de pe coperta revistei *The Daily Jewel*, de deasupra titlului „Principesa Electoare participă la licitație“.

– Vă vine să credeți? Principesa Electoare la licitația noastră!

Lily este în delir.

O adoră pe Principesa Electoare, asemenea multor fete de la Southgate. Povestea acesteia este una destul de neobișnuită – ea provine din diviziunea *Banca* și nu este de viță nobilă. Principele Elector a văzut-o când ea se afla odată în vizită la unul dintre

magazinele tatălui ei, s-a îndrăgostit de ea și a luat-o de soție. Foarte romantic. Familia ei este de vișă nobilă acum, firește, și locuiește în *Bijuterie*. Multe fete o văd ca pe o rază de speranță, de parcă destinul ei ar putea fi și al lor. Nici măcar nu înțeleg ce este atât de rău în faptul că ești fiică de negustor.

– N-aș fi crezut niciodată că va veni, continuă Lily. A născut un băiețel acum câteva luni. Imaginați-vă doar... ne-ar putea alege pe una dintre noi să îi purtăm în pântec următorul copil!

Îmi vine să desfac fața de masă din dantelă cu unghiile. Vorbește de parcă ar trebui să ne simțim onorate, de parcă ar fi alegerea noastră. Nu vreau să port în pântec copilul nimănuui, nici pe al Princesei Electoare, nici pe al altcuiva. Nu vreau să fiu vândută mâine.

Lily este atât de încântată, de parcă ar exista posibilitatea ca aceasta să liciteze pentru ea. Nu este decât lotul 53.

Mă urăsc de îndată ce îmi trece prin minte acest gând. Ea nu este lotul 53, ea este Lily Deering. Iubește ciocolata, bârfa, rochiile cu gulere din dantelă și cântă la vioară. Provine dintr-o familie dezorganizată, însă nu vei afla niciodată acest lucru, deoarece Lily are câte un cuvânt frumos de spus despre fiecare persoană pe care o întâlnește. Ea este Lily Deering.

Mâine va fi vândută și va locui într-o casă străină, sub comanda unei femei străine. O femeie care s-ar putea să nu o înțeleagă nici pe ea, nici entuziasmul ei fără margini. O femeie căreia s-ar putea să nu îi pese sau care nu va ști cum să îi vorbească.

O femeie care o va obliga să îi poarte copilul în pântec, indiferent dacă Lily va dori sau nu acest lucru.

Brusc, mă cuprinde un val de furie atât de puternic, încât abia mă mai pot abține. Înainte de a realiza, sar în picioare, cu pumnii încleștați.

– Ce... începe Lily, dar eu nici măcar nu o aud.

Surprinz doar o frântură din expresia uimită de pe chipul lui Raven, înainte să mășaluiesc printre mese, ignorând privirile curioase pe care mi le aruncă fetele celelalte. Ies în fugă din sală, urc